

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **P. B.**, zastoupeného Mgr. Lukášem Eichingerem, advokátem se sídlem Revoluční 1003/3, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, odbor provozu silničních vozidel, se sídlem nábr. Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 2. 2014, č. j. 1 A 49/2012 - 59,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 2. 2014, č. j. 1 A 49/2012 - 59, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného (dále jen „stěžovatel“) ze dne 18. 6. 2012, č. j. 482/2012-160-SPR/7, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 19. 7. 2012, č. j. 482/2012-160-SPR/9, bylo změněno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravních přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 6. 2. 2012, č. j. MHMP 114161/2012/Bar, tak, že byla snížena pokuta z částky 30 000 Kč na částku 25 000 Kč a sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu ze 14 měsíců na dobu 12 měsíců a ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno. Rozhodnutím ze dne 6. 2. 2012 správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se žalobce dopustil porušením § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu tím, že dne 4. 8. 2011 kolem 00.10 hodin řídil motorové vozidlo tov. zn. Honda Accord, registrační značky X,

v Praze 4, po ulici Budějovická ve směru jízdy od ulice Na Pankráci k ulici Olbrachtova, kde před budovou České pošty s vozidlem zastavil na středovém pásu, kde byl ihned po zastavení kontrolován orgány Policie České republiky, Obvodní ředitelství policie Praha IV, Vnější služba, Místní oddělení Podolí, přičemž během kontroly byl žalobce jako řidič orgány Policie ČR vyzván, aby se podrobil podle zvláštního právního předpisu dechové zkoušce pomocí přístroje Alcotest Dräger, a to ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, což žalobce odmítl. Následně byl stěžovatel orgány Policie České republiky vyzván, aby se podrobil odbornému lékařskému vyšetření s odběrem vzorku biologického materiálu ke zjištění, zda není jako řidič ovlivněn alkoholem, což žalobce rovněž odmítl.

Rozhodnutí stěžovatele napadl žalobce u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobou, které městský soud vyhověl, a rozsudkem uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku napadené rozhodnutí stěžovatele podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Městský soud shledal důvodnou námitku žalobce, kterou namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí stěžovatele spočívající v absenci odůvodnění uložených sankcí. Městský soud uvedl, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že stěžovatele ke změně sankce vedla skutečnost, že se ztotožnil s odvolací námitkou žalobce, kterou namítal právě nedostatečné odůvodnění uložených sankcí správním orgánem I. stupně. Přesto jediným krokem, který stěžovatel k nápravě tohoto nedostatku provedl, bylo snížení sankce, aniž by svůj postup zdůvodnil jakoukoli přezkoumatelnou úvahou či skutečnostmi, z nichž při posouzení přiměřenosti nově uložené sankce vycházel. Napadené rozhodnutí stěžovatele je proto v této části nepřezkoumatelné a znemožňuje soudu, aby si učinil úsudek o tom, zda je stěžovatelem uložená sankce přiměřená. Ostatní žalobní námitky shledal městský soud nedůvodné.

Rozsudek městského soudu napadl stěžovatel kasační stížností, v níž uplatnil stížní důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Konkrétně stěžovatel namítl, že za předmětný přestupek byly napadeným rozhodnutím uloženy nejnižší možné sankce, přičemž podle § 125c odst. 8 zákona o silničním provozu nelze od uložení těchto sankcí upustit. Městský soud tuto právní úpravu nevzal v potaz, nezohlednil, že bylo rozhodnuto v maximální prospěch žalobce, nižší sankce uloženy být nemohly, proto ani není co přezkoumávat. Za této situace dle názoru stěžovatele nemusí být na odůvodnění správního rozhodnutí kladeny takové požadavky jako v jiných případech.

Žalobce se ke kasační stížnosti stěžovatele nevyjádřil.

Stěžovatel se kasační stížností podanou ve stanovené lhůtě (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) domáhal přezkumu rozsudku krajského soudu, který vzešel z řízení, jehož byl účastníkem (§ 102 s. ř. s.), jeho kasační stížnost splňuje zákonné náležitosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.) a jedná za něj zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu vymezeném v § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

pokračování

Kasační stížnost je důvodná.

Z obsahu správního spisu plyne, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 6. 2. 2012 byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, kterého se dopustil jednáním popsáním v odstavci prvním tohoto rozsudku, za což mu byla uložena podle ustanovení § 125c odst. 4 písm. a) a § 125 odst. 5 zákona o silničním provozu pokuta ve výši 30 000 Kč a sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 14 měsíců.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém ve vztahu k uloženým sankcím namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť z něj není zřejmé, jaké aspekty byly hodnoceny ve prospěch žalobce a jaké v jeho neprospěch.

O odvolání žalobce rozhodl stěžovatel napadeným rozhodnutím ze dne 18. 6. 2012, v němž pouze uvedl, že se ztotožňuje s odvolací námitkou stěžovatele směřující k nedostatečnému zdůvodnění uložených sankcí a uložené sankce změnil způsobem shora uvedeným.

Podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se přes výzvu podle § 5 odst. 1 písm. f) a g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou.

Podle § 125c odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu se za přestupek uloží pokuta od 25 000 Kč do 50 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. c), d), e) bodů 1 a 5 a písm. h).

Podle § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu se za přestupek podle odstavce 1 písm. c), d), e) bodů 1 a 5, a písm. h) uloží zákaz činnosti od jednoho roku do dvou let.

Podle § 125c odst. 8 zákona o silničním provozu od uložení sankce podle odstavců 4 až 7, s výjimkou odstavce 6 písm. a), nelze v rozhodnutí o přestupku upustit.

Spornou otázkou v projednávané věci je pouze posouzení právní otázky, zda za situace, kdy správní orgán dospěje k závěru o vině přestupce a přestupci uloží za přestupek nejnížší možnou zákonnou sankci (sankce), od jejíhož uložení nelze upustit, má nedostatek odůvodnění jeho rozhodnutí jen co do výše ukládané sankce za následek nezákonnost rozhodnutí a je důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Podle konstantní judikatury správních soudů „ Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92 - 23, publikovaný pod č. 27/1994 SJS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009 - 46).

Nejvyšší správní soud po posouzení této věci dospěl k závěru, že za stavu, kdy byly stěžovatelem a krajským soudem shledány nedůvodné námitky žalobce proti výroku o vině žalobce za předmětný přestupek, nemůže mít neodůvodnění výše sankcí stěžovatelem za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí jako celku. Stěžovatel totiž uložil sankce v nejnižších možných výměrách, přičemž od jejich uložení nelze v projednávané věci ani upustit. Z těchto důvodů proto uložení takových nejnižších možných sankcí nemůže být nezákonné, a to ani za situace, kdy stěžovatel uložení sankcí v uložených výších nezodůvodnil. Za této situace by bylo zrušení rozhodnutí stěžovatele a vrácení mu věci k dalšímu řízení „jen“ z důvodu nedostatku odůvodnění výroku o uložených sankcích projevem přílišného formalismu, neboť tento postup nemůže ani přestupci z materiálního hlediska nic pozitivního přinést. Při v podstatě jen formálním odůvodnění sankcí uložených v nejnižších možných výměrách, od nichž nelze upustit, by totiž i z pozice žalobce jako přestupce bylo zcela zbytečné snášet jakékoliv další argumenty pro dosažení nižších sankcí nebo pro upuštění od jejich uložení.

Závěrem ovšem musí Nejvyšší správní soud zdůraznit, že závěry zdejšího soudu v této konkrétní věci nemají vliv na povinnost správních orgánů stanovenou jim ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu uvést v odůvodnění rozhodnutí důvody výroku nebo výroků rozhodnutí (včetně výroků o ukládaných sankcích), podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

S přihlédnutím k výše uvedenému Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení; v něm je městský soud vázán výše uvedeným právním názorem. V novém řízení rozhodne městský soud rovněž o nákladech řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. července 2014

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu